en zij deze formaties zelf blijven beheersen. Maar zonder daarop nu diep in te gaan, zal het duidelijk zijn, dat ook dat niet voldoende is. Succesvol optreden zelfs om eenvoudige arbeidsvoorwaarden stelt tegenwoordig nog veel hogere eisen, om maar niet te spreken over de eisen die gesteld worden aan de strijd om een nieuwe maatschappelijke orde.

Maar sprekende over de moeilijkheden van vandaag en vaststellende, dat de arbeiders nog vaak tot veel ondiensteiger vormen van organisatie komen (z.g. zelfstandige vakbonden enz.) is het ons duidelijk, dat wij moeten spreken over de moeilijkheden, die wij daarbij ontmoeten. Het is ons duidelijk, dat voor nieuwe inzichten bewust werkende arbeiders in deze soort organisaties regelmatig voor verantwoordelijkheidsconflicten worden geplaatst. Een lijn daarvoor, een schema daarvoor, is niet te bepalen. De plaatselijke verhoudingen, de richting waarin zich het gehele organisme ontwikkelt, zijn daarbij van grote betekenis.

Ook de positie waarin zich de klasse bevindt, of zij tot strijd gedreven wordt, is zeer belangrijk. Wij mogen wel vaststellen, dat wanneer in Nederland de eerstkomende periode grote strijd uitblijft, de O.V.B. de kans loopt zeer snel tot een ordinaire vakbond te verworden. Wanneer er echter strijd komt op de grondslag van de bedrijven, dan kan zij zich thans nog ontwikkelen tot een organisme, dat waardevol werk kan leveren. Er zijn ongetwijfeld zeer zwakke punten in deze mogelijkheid, maar zij sluiten aan op het zwakke inzicht van de klasse. Er is naar onze mening een veel te zwak eigen willen bij de in de O.V.B. georganiseerden; een veel te sterke vakbondsleden-mentaliteit. Dat heeft reeds nu tot gevolg, dat een bedenkelijke bestuurdersmacht van de aanvang af aanwezig is, ja..... moet zijn. Wanneer de leden niet bewust handelend en beslissend optreden, dan treden functionnarissen in belangrijke aangelegenheden op.

Daarbij behoeft niet eens kwade wil aanwezig te zijn, om toch een volkomen overbodige vijfde vakcentrale te doen groeien. Bewuste arbeiders zullen zich daartegen verzetten moeten, óók dan, wanneer de bestuurdersplaatsen aan hen zelf zouden kunnen toevallen. Ze zullen die dan niet moeten aanvaarden, zonodig weer afstaan.

Onze verantwoordelijkheid.

Maar daar, waar de drang naar zelfstandige arbeiders-bedrijfsorganisatie gedragen wordt door de aangesloten arbeiders, werkelijk gedragen, daar kan niemand zich onttrekken aan zijn verantwoordelijkheid om mee te werken, wanneer de arbeiders hem aanwijzen als hun vertrouwensman. Op de vóórgrond moet dan steeds staan, dat zij zich niet beschouwen en beschouwd mogen worden als „bestuurders", doch slechts als vertrouwensmannen, opdrachtnemers, die slechts mogen uitvoeren, hetgeen de arbeiders zelf als hun wil kenbaar maken. Van geval tot geval zal dan steeds moeten worden beoordeeld of men de verantwoordelijkheid voor een genomen besluit dragen kan, of niet. Kan dat niet, dan dient men af te treden. Het besluit van de arbeiders is echter wet. Zonder de eigen wil van de arbeiders is toch niets „klaar te maken".

Maar voor arbeiders die zich bewust zijn van het nodige nieuwe is daarmede eigen verantwoordelijkheid niet afgedaan.

Wanneer een organisatie van arbeiders streeft naar erkenning door de overheid, dus naar inschakeling in de heersende orde, een staatsorde, een partijheerschappij, dan is het zonder meer duidelijk, dat afstand wordt gedaan van de eigen arbeidersmacht. De verantwoordelijkheid eist dan dat men terugtreedt en..... uittreedt.

Er zijn zwakke punten in de O.V.B. Wij merkten dat reeds op. Een afzonderlijke opzichtersbond van havenpersoneel, een overheidsorganisatie waarin de bestuurders de lijn dreigen aan te geven, die straks mogelijk naar toetreding in het georganiseerd overleg zal streven, dat zijn enkele punten waarop wij de aandacht vestigen.

Maar anderzijds, arbeiders die zoeken naar nieuwe vormen en naar zelfwerkzaamheid van de klasse.

Bewust van onze verantwoordelijkheid als dragers van nieuwe gedachten, zullen wij moeten doen, wat mogelijk is, om in de huidige O.V.B. de idee te propageren van een onafhankelijk verbond van bedrijfsorganisaties, waarin de arbeiderswil heerst en waar gezocht wordt naar de beste vormen van strijd, voor dit tijdvak van de arbeidersbeweging.

Over dit alles is veel meer te zeggen en moeten ook andere en aanvullende gedachten worden uitgesproken. Daarover verlenen wij gaarne aan andere kameraden het woord.

Verspreide Chijntjes

En niet van A. Verwey.

Nog niet uitgegeven.

„De Vlam" van 4 Juni publiceerde onder de titel „De Wolff contra de Kadt" een artikel van de hand van Sam de Wolff, dat zich tegen het boek van Jac. de Kadt „Verdediging van het Westen" keert. In dit boek laat De Kadt zich laatdunkend over het Marxisme uit en hoont in het bijzonder de stelling van Marx over het omslaan van de kwantiteit in de kwaliteit. De Wolff gaat daarop in, op zijn bekende scherpe wijze. Een en ander is voor één van onze vrienden aanleiding geweest tot onderstaande dichterlijke ontboezeming.

De grote Wolff en de kleine Kadt.

Een grote Wolff en een kleine Kadt,
Die zaten beiden in één blad;
En de Wolf die zei: „Zeg scheelt jou wat?
Scheer je weg!"

En de Kadt, die zei: „Marx?..... 'n dooie hond!
En ik ben de Kadt, niet zonder grond;
Hou jij dus nou jouw grote mond:
Scheer je weg!"

„Scheer je weg: Oi, Oi! Scheer je weg: nebbisch.
Scheer je weg, weet je veel; scheer je weg:
die 's niet mis!
Oei, oei, Ciz, Ciz! Oef, oef! Nauw-moe, mauw!
Kwantiteit-kwaliteit is alleen bluf voor 't grauw."

Maar de grote Sam, die smeet de Kadt
Met één ruk van de leidersmat.
Maar wij vragen die lui: „Zeg scheelt jullie wat?"
Soms trapt er wel een
Een ander op de teen,
Doch voor ons deugt van die hele Leiders-kliek
geen:
Scheert je weg!

Want een andere Wolff en een andere Kadt,
Schrijven later weer samen in eenzelfde blad,
En ze lachen en praten: „Och hemeltje, wat
Schreef ie toch allemaal!
Ja, hij stond voor schandaal.
't Is gek, maar een leider krijgt ook wel es wat!"

ZOMERWERK 1948

Zomerkamp

We zijn aan het aftelllen; nog vier weken scheiden ons van een naar wij hopen zonnig zomerfestijn in Putten.

Het lijkt ons gewenst nu langzamerhand iets mede te delen over hetgeen we moeten meenemen. Daartoe behoren allereerst de distributiebescheiden. Per persoon moet aan bonnen worden ingeleverd: brood (tenminste) 2000 gram; boter 250 gram; kaas 100 gram; vlees 200 gram; suiker 350 gram en vermicelli 1 bon. U ziet, als er wat meer ingeleverd kan worden, is dat welkom en komt het ons alllen ten goede.

Iedere deelnemer neemt natuurlijk dekens en een kussensloop mee. Aanbevolen wordt om van een laken of dunne deken een slaapzak te maken. Dat is erg aangenaam, want men kan zich dan niet bloot woelen.

Wie met een tent komt, moet er voor zorgen een geldige kampeerkaart te hebben.

Over de reisgelegenheid schrijven we nog in een van de volgende nummers van Spartacus.

Het aantal deelnemers draait nu om de zeventig. U ziet, het loopt regelmatig omhoog. Wij weten dat er tenminste nog een vijftal twijfelaars zijn. Het aantal kan dus snel oplopen. Bovendien, rond 14 Juli moet de indeling van het kamp worden gemaakt door de kampouders. De tijd van aarzelen is dus nu voorbij. Nu moet er beslist worden.

Uit een aantal plaatsen kregen wij nog alleen opgave van het aantal deelnemers. In verband met het vorenstaande, moeten nu ook namen en adressen worden opgegeven. Dat is ook daarom nodig, omdat wij in afwijking van onze vorige kampen, het voornemen hebben vooraf aan alle deelnemers een deelnemerskaart toe te zenden. Ook die wordt verzonden in de week van 12 tot 17 Juli. Wie dus daarna een deelnemerskaart heeft ontvangen, is verzekerd van zijn of haar plaats.

Opgaven nog steeds te richten aan C. v. d. Kuil, 1e Oosterparkstraat 127 II, Amsterdam Oost.

Werkgroep Zomerwerk.

2e en 3e Zomerdag 1948.

De tweede Zomerdag, te Overveen gehouden op Zondag 4 Juli, is weer goed geslaagd, ondanks dat het weer iets kouder was. Het aantal deelnemers is in stijgende lijn. Allen waren zeer voldaan. We hebben onderling gediscussieerd, samen gespeeld, wedstrijden gehouden voor lichaam en geest, twee minuten speeches gehouden, en..... de keuken was weer fijn in orde.

De afspraak is nu: Zondag 25 Juli a.s. derde Zomerdag. Ditmaal gaan we in de richting Bloemendaal—Santpoort. Volgende week nader bericht.

WHAT IS IN A NAME?

Hoewel het weekblad „De Vlam" zich nooit te buiten gaat, principiële critiek op ons standpunt te oefenen, kan het zich niet weerhouden zich zo nu en dan eens vrolijk over ons te maken. Waarschijnlijk bij gebrek aan andere opmonterende objecten in deze zo somber dreigende wereld kiest zij Spartacus tot voorwerp der lachlust. Dat had Henk Sneevliet ook al gedaan zegt De Vlam. Hij noemde ons „de kloosterbroeders van de heilige Marx". De Vlam vindt die naam niet goed. Wij ook niet. Ter onderscheiding in de veelsoortigheid der marxisten hier te lande vindt het blad de naam Calvino-marxisten beter passend. Wij ook.

Als namelijk deze Calvino-marxisten dezelfde betekenis zullen hebben voor de communistische omwenteling als de Calvinisten hadden voor de revolutie van het burgerdom in de lage landen, dan heeft de Vlam de term niet kwaad aangevoeld. Maar..... eh..... de vergelijking handhavende, en zonder ons vrolijk te maken, welke naam zou dienovereenkomstig de Vlam-marxisten toekomen?

SPARTACUS-BIJEENKOMST
TE ENSCHEDÉ

ZONDAG 18 JULI a.s. belegt Spartacus een cursus-vergadering in Hotel „AVION", Deurningerstraat. — Aanvang 10 uur precies.

2 inleidingen: **(Zaaltje gaat halftien open)**

UIT HET LAND VAN KATOEN EN HEIDE

en

DE ALGEMENE TOESTAND EN DE ARBEIDERSKLASSE

Wij nodigen de Twentenaren uit aanwezig te zijn.

17 JULI 1948 PRIJS 12 CENT 8e Jaargang No 29

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.: postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II. Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg. „De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

De betekenis der verkiezingen

Het peil.

Meen niet lezer, dat over de betekenis van de verkiezingen weinig te zeggen valt, wanneer wij ze beschouwen vanuit het standpunt van de klassenstrijd. Maar de betekenis zullen wij inderdaad niet in de allereerste plaats afmeten naar de wijze waarop de bijna vijf millioen geldige stemmen zijn uitgebracht, noch naar de percentages of het aantal zetels, dat de mededingende partijen hebben verkregen. Dat is, hoe vreemd dat velen nog voorkomt, niet het belangrijkste. Wel zullen we daar straks nog even op terug komen, maar het is nodig eerst de aandacht te richten op andere kwesties.

Er is een tijd geweest, dat de nog betrekkelijk jonge arbeidersbeweging de verkiezingsacties, en de parlementaire politiek, zag als een deel van de gehele klassenstrijd en dat door vriend en vijand gesproken werd, over de alzijdige verheffende invloed, die deze klassenstrijd, zowel op de arbeiders individueel als op de klasse, uitoefende. Er zijn nog van deze Mohikanen, vastgeroest in dit oude denken. Er zijn nog partijen, die spreken van klassenstrijd, al zullen zij, daar waar hun partij de macht in de staat heeft veroverd, de werkelijke klassenstrijd niet meer toelaten.

Maar wanneer iets moet opvallen, dan is het het misdadig lage peil, waarop speciaal door de zogenaamde arbeiderspartijen tegenwoordig verkiezingsacties worden gevoerd. We laten het gaarne aan de partijgangers over uit te maken, wie „begonnen" is. Uit het kinderleven en uit buren- en familieruzietjes weten we hoe onbegonnen en vruchteloos een dergelijke uitzoekerij is. Vast staat, dat „De Waarheid", „Het Parool", ja tot het zogenaamde onafhankelijke socialistische weekblad „De Vlam" toe, er aan hebben mede gedaan de concurrerende socialistische partij te besmeuren met het vuilste vuil, dat bijeen gegaard kon worden, onverschillig uit welke troebele bron afkomstig. „De Waarheid" komt met documenten, ondertekend door Herbert Wölk, eenmaal Kriminalrat en medewerker van Schreieder, en door Ernst May, Kriminal-Oberst-Sekretär, leider van het kamp der Duitse contra-spionage. De sociaal-democratische pers, „Het Parool" onafhankelijk dagblad voorop, komt ter verdediging van Vorrink tegen de aantijgingen van Stalinistische zijde, met officiële verklaringen van Hans Rauter, General der Waffen S.S. und Höhere Polizeiführer, inhoudende dat Koos Vorrink „als politicus een zeer fatsoenlijk mens is". Datzelfde blad opent daarbij de aanval op de Stalinistische partij met de bewering, dat communisten bereid bleken in de bezettingstijd een Russland-Spiel te spelen. Dat wil zeggen, zich dienstbaar te betonen voor de Duitse contra-spionnage tegen Rusland. Daarbij valt één ding op, dat beide partijen gebruik kunnen maken van rapporten van de opsporingsdienst van het prachtige „Bureau Nationale Veiligheid", dat daarmede tegelijkertijd eigen corruptheid demonstreert. Door deze hele vunze propaganda-historie doemen de namen van duisterlingen als Arnold Meijer en Jan Baars op. Eigenlijk maakt „De Vlam" het nog een graadje erger. Op de laatste avond voor de verkiezingen werden op grote schaal extra-edities van „De Vlam" verspreid. De eerste regel van dit vod stelt, dat de Vlam-redactie „er bij haar optreden van uit gaat, dat het socialisme niet alleen een politiek-economische oplossing is, doch tevens een levenshouding, gebaseerd op eerlijkheid, solidariteit, kameraadschap en fatsoen."

Jawel, zij trachtte aan de vernieuwing van de socialistische arbeidersbeweging mede te werken. Jawel, wij weten, dat daarom af en toe ook lonkjes werden geworpen naar het Stalinisme. De eenheidsgedachte werd er dikwijls in die kring naar voren geschoven en meermalen, o.a. na de vorige verkiezingen, werden blijken gegeven van een zekere sympathie.

Maar nu brengt het hoofdartikel op de binnenpagina van deze extra-editie onder de titel „Waarom lastert de Waarheid?" eindelijk de „onthulling", dat het stalinisme reeds van 1926 af bondgenoot van het fascisme is geweest. Wij gaan op het artikel verder niet in. We laten dus daar, of de beschuldigingen juist zijn, of onjuist. Wat we slechts willen vastnagelen is, dat de Vlam daarover in het verleden steeds heeft gezwegen, maar nu, uitgesproken bij deze verkiezingen, komen moet met een extra-editie, waarmede zij haar „onafhankelijkheid" prijs geeft en oproept te stemmen op lijst 2 van de sociaal-democratie.

Eerlijkheid, kameraadschap en fatsoen vóórop, mijne heren.

En dan rijst nu de eenvoudige vraag: wat is er, wanneer men deze verkiezingen nog aanmerkt als deel van de klassenstrijd, van de alzijdige verheffende invloed op de arbeidersklasse te bemerken? En het antwoord kan niet anders luiden dan niets, totaal niets meer. Deze verkiezingen demoraliseren de arbeiders. Zij verscheuren de klasse. Zij degraderen de klasse tot een massa, die met de vuilste middelen in de oorlogsfronten der imperialisten wordt geplaatst.

Geen deel van de klassenstrijd.

Daarmede komt vast te staan, dat de parlementair-politieke strijd niet meer kan worden gezien als een deel van de zelfstandige strijd van de klasse. En in zoverre is het een, door ons niet gevraagd, bewijs voor de stelling, dat de tijd van het proletarisch parlementarisme voorbij is. Maar er blijkt tevens uit, dat de klasse zich van dit alles moet losmaken en eigen nieuwe wegen zal moeten zoeken.

Hiermede komt ook de directe waardering van deze verkiezingen aan de orde. Dat de bezittende of heersende klasse er in slaagt de arbeiders in te prenten, dat door deze verkiezingen wordt bepaald op welke wijze Nederland zal worden bestuurd, sterker, dat de arbeidersklasse als grootste klasse zelf bepaalt welke sociale, economische en politieke lijnen in de komende vier jaren zullen worden gevolgd, tekent het nog zwakke politieke inzicht van onze klasse.

Twee kwesties beheersten de propaganda van alle partijen. Al het andere was daaraan ondergeschikt. Het eerste was, kiezen we vóór of tegen Rusland, hetgeen tegelijkertijd betekent, vóór Rusland of vóór het Westerse monopoliekapitaal. De tweede kwestie was, kiezen

Vervolg op pag. 4

De kerk, de staat en het huwelijk

In verband met een voornemen van de huidige minister van Justitie een andere dan tot nu toe gevolgde weg bij Echtscheiding, wettelijk te regelen, citeren we het Regerings-Orgaan: „De Volkskrant", waarin Mr. F. M. J. J. Duynstee twee artikelen onder de titel „Het nieuwe echtscheidingsontwerp" schrijft, die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten.

Beginnen we maar met het slot:

„.....een van de belangrijkste punten is de vraag, of het niet de voorkeur zou verdienen een zekere pluraliteit ten aanzien van het huwelijksrecht in te voeren.

Men zou dan kunnen hebben: katholiek huwelijksrecht, protestants huwelijksrecht en b.v. humanistisch huwelijksrecht. Het schijnt echter, dat de practische bezwaren van een dergelijke regeling groot zijn en dat met name misbruiken moeilijk voorkomen zouden kunnen worden."

Het is dus onmogelijk, huwelijkjes in alle maten te leveren, dus proberen de katholieken met de macht, die zij in het Nederlandse Staatsbestuur uitoefenen, dit pakje uit de Roomse fabriek tot uniform voor elke Nederlander verplicht te stellen.

Wij lezen verder:

„In het verleden zijn in ons land door verscheidene katholieke ministers van Justitie pogingen in het werk gesteld, om tot een beperking van de echtscheidingen te komen. Geen van deze ontwerpen heeft een gunstig onthaal gehad en geen daarvan is dan ook wet geworden.

Het is daarom te verwachten, dat de huidige minister van Justitie met zijn ontwerp meer succes zal oogsten, dan zijn voorgangers met de hunne gehad hebben.

De hoofdstrekking van het ontwerp komt dan ook hierop neer, dat al het mogelijke gepoogd wordt om de duurzame verbreking van de huwelijksband te voorkomen.....

Het ontwerp..... laat met name de gronden, waarop echtscheiding gevorderd kan worden buiten geding.

.....en dat het daarom ongewenst is, tot uitbreiding van echtscheidingsgronden over te gaan."

De lezer moet bij dit alles bedenken, dat het allemaal gaat over het burgerlijke huwelijk en niet over het kerkelijke, en wat dat eerste betreft, had de katholeke mr. L. E. H. Rutten in een studie verdedigd:

„dat echtscheiding kan worden uitgesproken, wanneer de verhouding tussen de echtgenoten dusdanig is, dat de voortzetting der samenleving redelijkerwijze niet meer mogelijk is."

Maar deze menselijke kijk op de dingen is in strijd met de algemeen gangbare mening in die kringen. De eerstgenoemde, Prof. W. Duynstee, zegt dan ook „dat het huwelijk een offer betekent".

Wat is het wezen van de maatregelen, die onze (katholieke) regering van plan is te nemen?

Zij wil met behulp van GEZINSRECHTER en GEZINSRAAD de weg, die men moet volgen om tot een dagvaarding te kunnen komen, zo lang en zo moeilijk begaanbaar maken, dat het in de practijk bijna onmogelijk wordt tot een proces te geraken.

Natuurlijk zal er dan bij het benoemen van personen, die in deze procedures een taak vervullen moeten, een stevig gebruik gemaakt worden van de macht, die men nou eenmaal heeft.

Het is een bekend foefje van volksleiders, hun volgelingen bij te brengen, dat zij zich moeten hoeden voor dreigende gevaren. Juist, de lui, die tengevolge daarvan aan een soort complexerigheid gaan lijden, zijn het best geschikt anderen zonder enig bedenken het grootste onrecht aan te doen.

„Men kan niet voldoende waakzaam zijn tegen tendenzen, die momenteel maar al te dikwijls worden waargenomen en die het sociale en geestelijke terrein in neutrale handen willen brengen."

O, o, o, wat dreigen er toch een gevaren voor die arme gelovigen! Met dat al proberen ze alle andersdenkenden naar hun pijpen te laten dansen:

„Als er één gebied is, waar het confessionele element van overwegende betekenis is, is dit zeker het gebied **van het huwelijk**".

Nogmaals het gaat hier over het burgerlijk huwelijk!

„Als gevolg van de oorlogsjaren is het aantal echtscheidingen op onrustbarende wijze toegenomen".

Het lijkt ons dus meer logisch, dat men zich tegen het oorlogvoeren keerde.

Er zijn nog meer maatschappelijke omstandigheden, die verhoudingen tussen mensen onderling verpesten. Wanneer we evenwel grondig onderzoeken, waar deze rottoestanden hun oorzaak vinden, dan komen we bij de constructie van deze kapitalistische ordening terecht.

En aan de grondslag van deze „samenleving", het privaatbezit der productiemiddelen, wil het katholicisme niet raken:

DERDE ZOMERDAG

voor de omgeving Amsterdam - Haarlem

Met onze Zomerdagen zijn we aan een nieuw stuk werk begonnen. Uit de korte verslagen die we daarover in de krant hebben gebracht, zullen de kameraden in het land hebben begrepen, dat hiermede voor de propaganda en de versterking van de kameraadschapsbanden buitengewoon goed werk kan worden gedaan. Blijkens de groeiende deelname en belangstelling vallen deze samenkomsten bij mannen, vrouwen en kinderen bijzonder in de smaak. Alvorens we daarom nadere berichten brengen omtrent de derde Zomerdag, vinden we het goed de kernen in het land en in het algemeen de vrienden van Spartacus er op attent te maken, dat het ook voor hen mogelijk moet zijn elders dergelijke bijeenkomsten te beleggen. De redactie wacht met belangstelling op berichten dienaangaande. Is voor het organiseren van zulke bijeenkomsten advies of hulp nodig van de werkgroep Zomerwerk, dan is een klein berichtje aan de postbus voldoende.

Wanneer we dit optimistische geluid laten horen, dan wil dat niet zeggen, dat ook de nu gehouden zomerdagen niet overtroffen kunnen worden. Allereeerst kan de deelname nog veel groter zijn. Maar ook het karakter van die samenkomsten kan nog veel worden verbeterd. Zulk een dag mag eigenlijk niet voorbij gaan, zonder dat één uur wordt besteed aan de verbreiding van onze inzichten. Zo één uur, b.v. besteed aan de verspreiding van propagandabladen, kan ook voor onszelf grotere bevrediging geven, omdat we dan mensen kunnen bereiken, die anders wellicht nooit iets van ons vernemen.

Dan komt verder de kwestie van de gehele organisatie nog aan de orde. We zullen moeten trachten, meer jongeren aan deze dagen te doen deelnemen. Wanneer die muziekinstrumenten zouden kunnen meebrengen, verhoogt dat ongetwijfeld de stemming. Zij zouden ons bovendien ook op andere wijze kunnen helpen om deze dagen aangenaam te maken. Over het algemeen hebben we ons goed vermaakt, maar we hebben daarbij op den duur behoefte aan grote afwisseling. We zijn er van overtuigd, dat juist de jongeren veel meer mogelijkheden daarvoor kennen. Dan, b.v. de twee minuten speeches; Die waren soms buitengewoon leuk. En die frisse grappige sfeer moeten we er zeker in houden. Maar toch, we zullen er naar moeten streven, dat zulke programma-punten tevens bijdragen ons allen te leren onze gedachten goed onder woorden te brengen.

We moeten dus vóór we gaan spreken de gelegenheid krijgen onze gedachten op het opgegeven onderwerp even te concentreren en te ordenen.

Ook, wanneer we op weg zijn, moeten we wat liederen bij de hand hebben. Zo is er nog van allerlei, waar we nu niet direct over willen schrijven. We hopen, dat de werkgroep voor het Zomerwerk zich met dit alles nog zal bezig houden.

En nu tot slot: we gaan dus ditmaal naar de richting **Bloemendaal—Santpoort.** Waar we precies heen gaan, vertellen we nog in de volgende krant. In elk geval, ditmaal, dus **Zondag 25 Juli,** verzamelen de treinreizigers van Amsterdam **iets vroeger** op het stationsplein, **n.l. om 10 uur precies.** Fietsers vertrekken weer van het standbeeld van Domela Nieuwenhuis om negen uur.

WAT ONS OPVIEL

In de extra-verkiezingskrant „De Vlam" lezen wij onder de titel: „Waarom lastert „De Waarheid"? Het stalinisme als bondgenoot van het fascisme." het navolgende:

„Zomer 1926. Schandaal in de Duitse Rijksdag. De Reichswehr bouwt wapen- en vliegtuigfabrieken in Stalin Rusland. Zij oefent keurtroepen op Russische bodem met tanks en parachutes".

De conclusie van de Vlam vinden we op pag. 4: Stemt Democratisch-Socialistisch. Lijst 2.

Nu de verkiezingen achter de rug zijn, wil het Onafhankelijk weekblad ons misschien wel even verder mededelen, of de Sociaal-democratie in 1926 de regering in handen had of niet.

Het heeft nu toch geen betekenis meer de conclusie te herroepen, die allicht had moeten zijn gelijk de dichtregels over de rabbie en de monnik.

Loonstop en staking in België

Hoewel ook in België, als overal elders, de prijzen der levensbenodigdheden nog steeds in de hoogte gaan, wordt de loonstop daar angstvallig gehandhaafd. De regering-Spaak bestaande uit leden der Christelijke (Katholieke) en Socialistische partijen, denkt er niet aan de lonen te verhogen.

Wel werden sedert 1945 aan de werkende bevolking de z.g. heruitrustingbons uitgereikt, ter waarde van 2000 francs voor mannen en vrouwen, die aan het productieproces deelnemen. 1000 fr. voor huisvrouwen en 500 fr. per kind. Op het ogenblik moet nog 600 Fr. per arbeider(ster) en 200 fr. per huisvrouw vergoed worden.

Daar de prijzen nog voortdurend stijgen, ontvangen de arbeiders z.g. compensatie-bons, die een waarde vertegenwoordigen van Fr. 99.— per mnd. en slechts gebruikt mogen worden als toeslag op de volgende artikelen.

1938:	1946:	1948:
Brood 2,60 Fr. per 1 kg.	Brood 2,35 per 700 gr.	Brood 9 Fr. per 1 kg.
Suiker 4,30 Fr. per 1 kg.	Suiker 9,80 Fr. per 1 kg.	Suiker 10,65 Fr. per 1 kg.
Margarine 7,50 Fr. per 1 kg.	Margarine 16,00 Fr. per 1 kg.	Margarine 20,00 Fr. per 1 kg.
Inlandse boter 23,00 Fr. per 1 kg.	Inlandse boter 52,50 Fr. per 1. kg.	Inlandse boter 120,00 Fr. per 1 kg.
Deense boter 18,00 Fr. per 1 kg.	Deense boter 52,00 Fr. per 1 kg.	Deense boter 80,00 Fr. per 1 kg.
Melk 1,50 per 1 L.	Melk 2,50 Fr. per L.	Melk 5,80 Fr. per L.
Tafelolie 5,50 Fr. per L.	Tafelolie 13,90 Fr. per L.	Tafelolie 47,00 Fr. per L.
Eieren 0,45 Fr. per stuk.	Eieren 2,70 Fr. per stuk.	Eieren 2,85 Fr. per stuk.
Chocolade 0,70 Fr. per 50 gr.	Chocolade 1,60 Fr. per 50 gr.	Chocolade 4,00 Fr. per 50 gr.
Werkschoenen 65,00 Fr.		Werkschoenen 550,00 Fr.
Rijwiel (velo).		Rijwiel (velo) 4000,00 Fr.

Het gemiddelde arbeidsloon bedroeg in 1938 per week 325 Fr. en is sindsdien ongeveer verdubbeld tot een bedrag van 675 Fr.

In de onlangs gehouden Nationale Conferentie van de Arbeid, bestaande uit vertegenwoordigers van de Regering, Patroons en Vakbonden werd besloten om met ingang van 1 Juni 1948, inplaats van de compensatie bons te verstrekken het loon der arbeiders te verhogen met 0.50 Fr. per uur, terwijl tevens een kindertoeslag zal worden toegekend.

Voor huisvrouwen, werklozen en invalide arbeiders heeft men nog geen behoorlijke oplossing gevonden. Wel heeft men kunnen constateren, dat door deze maatregel vele millioenen „bespaard" zullen worden.

De ontevredenheid der arbeiders in verband met dit alles wordt met de dag groter. In fabriek en werkplaats worden de protesten gehoord. Maar een definitieve actie van de werkers zelf, komt daar nog niet uit voort. De vakbondsbesturen, die van een eventuele zelf-actie der arbeiders niet gediend zijn, verklaarden op de in April gehouden Nat. Konf. van de Arbeid, dat, wat betreft de Metaalarbeiders, de volgende eisen voor 16 Juni ingewilligd moesten worden.

1. Algemene verhoging van 5%.
2. Nationaal minimum loon van 15 Fr. per uur.
3. Opname der aanwezigheids-premie in het loon.
4. Aanpassing der benadeelde categorieën.

De strijd is op het ogenblik begonnen. De werkgevers, door de vakbondsleiders gewaarschuwd voor de georganiseerde strijd der arbeiders, kregen de tijd om hun maatregelen te nemen en hun productie daarnaar te regelen. Zij konden daarom de eisen verwerpen.

De burgerlijke mobilisatie, al verschillende malen op de strijdende arbeiders toegepast, wordt nu op de voorgrond geplaatst.

Burgerlijke mobilisatie houdt in, verplichte tewerkstelling, dus als stakingbreker, door de regering. Wat doet nu de vakbond? Tot de arbeiders roept hij: „Geen aanvaarding van de burgerlijke mobilisatie". Dan zegt hij echter, na de nodige onderhandelingen met de regering en werknemers: „De regering geeft ons de verzekering, dat zij niets liever wil dan het vraagstuk van de burgerlijke mobilisatie niet gesteld te zien. Wij zullen in overeenstemming met de patroons zelf de nodige maatreglen nemen om de economische uitrusting voor vernieling of beschadiging te vrijwaren. Alleen die prestaties, door ons aanvaard en U door ons medegedeeld, zult gij uitvoeren".

Zo neemt dus in werkelijkheid de vakbond de taak van de regering over om de staking te breken. Want nu blijven de vitale bedrijven aan de arbeid, en ook het personeel van de constructie-werkplaatsen in het metaalbedrijf.

Nog erger maakt zij de comedie door de mededeling geen stakersgeld te kunnen uitkeren, omdat de staking algemeen is! Terwijl ze n.b. van ieder aangesloten lid 11 tot 18 franc per week ontvangt.

En, als klap op de vuurpijl komt de socialistische minister van Arbeid, L. Troclet, met een wetsontwerp in Kamer en Senaat, waarvan art. 1 bepaalt:

De werkgever en de arbeiders der nijverheid-, handels- en landbouwondernemingen, kunnen in vredestijd door de overheid binnen de door haar bepaalde grenzen, verplicht worden tijdelijke prestaties te verrichten.

Art. 3 somt in dit wetsontwerp de bedrijven op, die onder de wet vallen: de ondernemingen voor het vervoer per spoor, te water en langs de weg.

De inbreuken op deze bepalingen, gaat art. 13 verder, worden met een geldboete van 26 tot 100,000 Fr. en een gevangenisstraf van 8 dagen tot een jaar, of met slechts één dezer straffen, getroffen.

Verder wordt met dezelfde straffen veroordeeld een ieder, die op enigerlei wijze tot ongehoorzaamheid aan de door deze wet voorziene of in uitvoering genomen maatregelen zal aansporen, zelfs indien deze aansporing zonder gevolg blijft.

Indien deze wet wordt aangenomen, betekent dit, dat geen enkele arbeider nog over het woord staken kan spreken, zonder risico te lopen voor het gerecht te worden gedaagd, zelfs al zou zijn spreken niet tot de staking hebben geleid. Dit wil dus deze socialistische minister in de plaats stellen van de burgerlijke mobilisatie. Zal dit wetsontwerp aangenomen worden? Zullen de arbeiders zich er tegen verzetten? Deze ontwikkeling wordt op het ogenblik gevolgd door heel de werkende klasse. En is evenwel nog geen sprake van, andere bedrijven mee in het conflict te betrekken.

Wel bemerken de arbeiders, dat de „strijd" van bovenaf georganiseerd voor hen een verliès gaat worden en dat de vakbondsleiders de strijd der arbeiders gebruiken om te onderzoeken, in hoeverre zij nog invloed op hen uit kunnen oefenen. De arbeiders zullen een andere weg moeten nemen om in de strijd tot een overwinning te komen. Zij zullen tot het inzicht moeten komen, dat zij het zelf moeten doen, in plaats van het aan de vakbondsleiders over te laten. Zij zullen daarom stakerscomité's moeten vormen, gekozen door hen zelf om in de toekomst hun eigen organisaties te vormen op het bedrijf, teneinde op deze wijze hun strijd in eigen handen te houden en uit te voeren, aan hun strijd de directe en juiste uitbreiding te geven plaatselijk, landelijk en internationaal. In deze strijd zullen zij dan leren, dat de bevrijding der arbeiders het werk is van de arbeiders zelf, en niet van de leiders.

(Deze brief uit België moest tot onze spijt enige malen blijven over-staan).

DE ACHTERHOEDE

In Palestina is de strijd na een korte wapenstilstand weer ontbrand. Ook in Indonesië pakken zich de wolken weer dreigend samen. Op Malakka vechten Engelse troepen tegen „communisten". In China woedt de burgeroorlog, ook zonder dat er berichten over in de kranten verschijnen, verder. Ingespannen wordt gezocht naar nieuwe doeltreffender wapens, om de mensheid uit te moorden. Men vraagt zich af, of de twede wereldoorlog wel ooit een einde heeft gevonden, óf, dat we de huidige „schermutselingen" als voorpostengevechten voor een derde wereldoorlog moeten beschouwen?

We weten, we ervaren het dagelijks, het kapitalisme kan ons niets anders dan moord en voorbereiding tot moord brengen. Wij, als communisten, die ons tot taak gesteld zien, onophoudelijk de vernietigende uitwerking voor de mensheid, van het kapitalistische systeem, aan te tonen, kunnen niet nalaten, iedere gelegenheid aan te grijpen, om aan de arbeiders de verschrikkelijke waanzin van een nieuwe oorlog bloot te leggen. Het moest in deze tijd overbodig zijn, maar het is het helaas niet.

Het is daarom, dat we onze lezers attent maken op het in 1946 bij de Wereldbibliotheek verschenen boekje, een heruitgave van Andreas Latzko's „DE ACHTERHOEDE" in een vertaling van A. M. de Jong. Wie dit boekwerkje leest, beleeft de verschrikkingen en kwellingen van een oorlog opnieuw. Dit boekje is een aanklacht en een oproep.

De hoofdpersoon is een jonge soldaat. Gadsky, die in het burgerlijk leven musicus is en al een zekere mate van kunstenaarsroem verworven heeft. Hij heeft een aangenaam burgerlijk leven geleid en wordt dan door de oorlogsgebeurtenissen plotseling en hard geconfronteerd met de dood. Hij zit met zijn makkers in een stelling, behorend tot de achterhoede, geruchten dringen door, dat ze voorbestemd zijn, om het oprukkende Franse leger op te houden tot het legerkorps nieuwe stellingen betrokken heeft. Ze begrijpen allemaal, dat dit voor hen een z.g. heldendood gaat betekenen. Ieder van hen wordt gegrepen door de angst voor de dood, een angst die ten slotte ieder op zijn eigen manier verwerkt.

Het onderstaande fragment is een van Gadsky's overpeinzingen. Hij staat op wacht op een mistige avond. Voor hem ligt het prikkeldraad, waarin het in ontbinding verkerend lijk van een Fransman hangt. „Hij luisterde. De wind schreide in de draden; als weduwensluiers waaiden de nevelflarden heen en weer; en in het onzekere licht doemde het zorgelijke gezicht van zijn zuster voor hem op. Die hoedde haar enige, zeventienjarige zoon; zij had de geliefde broer graag opgegeven, hem bijna voortgeduwd om haar kuiken los te kopen. En hoeveel leefden evenals zij in voortdurende angst!.....

— o —

Hoeveel moeders, die bij het begin van de oorlog het lot gezegend hadden, grepen nu al iedere morgen met woedende hoop naar de krant en vervloekten de kracht, die door de jonge leden stroomde. Immer luider schreeuwde de stem in haar binnenste naar vrede — immer wanhopiger klampte haar hart zich vast aan deze redding — tot eindelijk het uur geslagen was, en een kind van haar heenging, om weder te keren met de ogen nog vol trots zijner jaren, maar aan zijn zijde een instrument dat kinderen heer maakte over leven en dood. En terwijl de zoon van dag tot dag harder, boosaardiger en vreemder werd, het moorden leerde, het schieten en steken naar de zoons van andere moeders, die ergens ver weg tot zijn beulen opgroeiden, drukte de moeder de gezegend lange weken der rekrutering met dolle liefde aan haar hart, omklemde de dierbare uren met de vingers en schreeuwde, schreeuwde, schreeuwde naar de vrede! Hoe was het mogelijk, dat men dat niet hoorde? Hoe kon men onverschillig blijven, terwijl overal vandaan waar knapen opgroeiden, uit alle lazaretten, waar wonden schrikkelijk snel genezen, uit de kazernen, waar baardige mannen als kinderen in hun kribben knielden en uit alle hoeken en gaten dezer wereld dezelfde roep opsteeg..... Hoe kón, hoe kón men doof blijven?.....

.....Hij zag eensklaps voor zich het machinale slachthuis in Amerika, waar dieren bij duizenden geslacht werden snel achtereen, mannen in van bloed doordrenkte schorten stonden en duwden hun vlijmscherpe messen in de ene strot na de andere. Een orgie van bloed en dood..... eindeloos..... Tot een signaal van de sirenen een eind maakte aan de gruwelijke moordpartij..... Zo was het hier..... als stompzinnige dieren lieten de tienduizenden zich naar de slachtbank leiden..... aldoor, aldoor..... en niemand gaf het signaal om op te houden!..... En honderdduizenden hopend tot het laatste ogenblik, moesten hun hals het bliksemende mes voorhouden..... Hoe was het mogelijk?".....

SPARTACUS-BIJEENKOMST ENSCHEDÉ.

ZONDAGMORGEN 18 JULI A.S. 10 UUR.

Hotel „Avion", Deurningerstraat.

Onderwerpen:

UIT HET LAND VAN KATOEN EN HEIDE

en

DE ALGEMENE TOESTAND EN DE ARBEIDERSKLASSE.

Alle Twentenaren, in het bijzonder de vrienden uit Enschedé worden hiermede uitgenodigd.

Aanvang precies 10 uur. Zaal open half tien.

Vervolg van pag. 1

we vóór of tegen de geleide economie onder leiding van de staat.

Maar bezien we nu beide kwesties op zich zelf, dan kunnen we alleen concluderen, dat over beide zaken al bij voorbaat was beslist. Stelt U eens het onmogelijke voor, n.l. dat de C.P.N. een klinkende overwinning zou hebben behaald. Dan nog is het bij de huidige internationale politieke situatie immers niet denkbaar, dat de Westerse imperialisten de Nederlandse staat, de Nederlandse economie, het Nederlandse grondgebied zonder meer zouden hebben prijs gegeven. Te dien aanzien kan slechts worden vastgesteld, dat de verkiezingen, die hier nu eenmaal uit traditionele overwegingen moeten worden gehouden, passen in **de strijd om de gezindheid van de massa.** Niet omdat die massa moet **beslissen,** maar omdat het voor het westerse kapitaal van waarde is een **gehoorzame, volgzame arbeidersklasse te beheersen.**

Nemen we de tweede kwestie onder de loupe, dan eist de objectiviteit vast te stellen, dat het Amerikaanse monopoliekapitalisme de lijn voor de in West-Europa te volgen politiek heeft uitgestippeld. Er moet een einde komen aan het pogen, om hier een geleide economie te voeren, die gericht is op eigen herstel met een z.g. staatssocialistische strekking. Reeds had de K.V.P. de laatste jaren haar remmende invloed op dit pogen uitgeoefend. Maar reeds vóór de verkiezingen en in het bijzonder nadat het Marshall-plan vastere vormen begon aan te nemen, had ook de Partij van de Arbeid, bij monde van ministers en vooraanstaanden, duidelijk uitgesproken, dat meer vrijheid aan het bedrijfsleven moest worden verleend. Ook deze partij had dus reeds gecapituleerd. Ook bij deze kwestie ging het er dus meer om, **de gezindheid der „kiezers" om te buigen in de richting van de eisen door Amerika gesteld.**

Zo kan men deze verkiezingen slechts in hun ware betekenis begrijpen, wanneer men beseft, dat het niet ging om de vraag, welke politiek zal in Nederland worden gevoerd, maar om de vraag, is de Nederlandse bevolking met inbegrip van de arbeidersklasse, bereid plaats te nemen in het Amerikaanse imperialistische front.

De z.g. socialistische partijen hebben hun keus in die fronten gemaakt. De stalinistische partij wil de gezindheid van de massa ombuigen tot een ten aanzien van Rusland sympathieke. De sociaaldemocratie heeft plaats genomen in het Westerse front. Beide partijen zijn schadelijk voor het klassefront der arbeiders. Beiden bewijzen daarmede tevens, dat de strijd der arbeiders niet gevoerd moet worden om de parlementen. Daaruit wordt tevens verklaarbaar, hoe hun politieke strijd dit lage, vunzig lage peil kan bereiken. **Van die strijd kan geen verheffende invloed op de arbeidersklasse uitgaan.** Hun aanhangers jubelen slechts bij het verlies dat de in het andere front staande z.g. socialistische partij lijdt.

SPARTACUS OP DE VESUVIUS

Uit de in deze krant gepubliceerde nieuwe afrekening blijkt, dat het fonds, dank zij de belangrijke steun, die de kameraden van overal verleenen, stevig bijdraagt tot de versterking van de positie van ons weekblad. Wij waarderen die hulp buitengewoon, omdat daaruit blijkt, dat in het land begrepen wordt, dat een krant als Spartacus, gedragen moet worden door allen, die inzien, dat de vernieuwing van de arbeidersbeweging gepaard moet gaan aan een groei van het historisch-materialistisch denken bij de arbeiders.

Wij hebben goede hoop, dat wanneer het zo doorgaat, onze financiële positie gaandeweg veilig wordt gesteld.

Maar eigenlijk is de moeilijke toestand van Spartacus daarmede nog in het geheel niet opgeheven. Natuurlijk, in het kapitalisme is de kwestie van de oortjes buitengewoon belangrijk, zodat zelfs aanhangers van de „arbeidswaardeleer" zich daaraan niet kunnen onttrekken. Maar ook op andere terreinen zijn we nog buitengewoon zwak. We zijn, eerlijk gezegd, om in de woorden van een dichter te spreken, „nog maar een zwervende stem in de lucht". En iedere dag gevoelen allen die met hart en ziel aan het werk van Spartacus deelnemen, hoeveel werk moet blijven liggen, omdat de „arbeidstijd" nu eenmaal voor ieder beperkt is. Er blijft zo enorm veel ongedaan, wat zo nodig diende te gebeuren. Allereerst wordt de propaganda voor de krant en voor onze inzichten nog maar heel zwak gevoerd. Allen, die het met ons eens zijn, allen, die weten dat de klasse het alleen zelf kan doen, en dat zij deel van de klasse zijn, zouden toch eigenlijk op alle terreinen dus ook op dat van de propaganda moeten meewerken. Ook de redactie worstelt met grote moeilijkheden. Wat we doen, pogen we goed te doen. Maar we weten dat allerlei problemen, van de meest onderscheiden aard, practisch onbehandeld blijven. Gebrek aan arbeidstijd, gebrek aan krachten, is daarvan de oorzaak. Toch weten we, dat wij lezers en sympathiserenden hebben, die ons daarbij zouden kunnen helpen, Mensen, die uit de aard van hun functie en interesse, schrijven kunnen en ons blad meer zouden kunnen doen beantwoorden aan zijn taak van proletarisch-opvoedende aard in de ruimste zin van het woord. Ook op deze vrienden doen wij een klemmend beroep, iets van hun tijd en mogelijkheden ter beschikking te stellen. De laatste tijd is verder allerlei correspondentie, binnenlandse zowel als de zo hoog nodige buitenlandse, in het gedrang gekomen. Hulp, ook op dit terrein, is dringend nodig. Ook een tekenaar zou welkom zijn, vooral wanneer hij of zij in staat zou zijn werk te leveren, dat aansluit op onze artikelen en dat dus de beschouwingen en nieuwe begrippen voor de arbeidersklasse in beeld zou brengen.

Alleen op die wijze kunnen we van Spartacus met elkaar maken een werkgemeenschap ten dienste van de komende nieuwe arbeidersbeweging. Onze financiën met elkaar steeds verbeterende, komen we dus nu tot de taak tezamen het geheel sterker te maken. Wie meldt zich daarvoor aan?

De uitslag.

En nu de uitslag. Zij kon niet anders zijn in de gegeven verhoudingen dan zij werd. Nog mist de grote massa het besef, dat zij buiten deze verkiezingen om, bouwen moet aan eigen klassemacht. Nog hebben zij bij millioenen hun stem uitgebracht, in de illusie, dat het van wondergrote betekenis was. Het Westerse imperialisme heeft een overwinning bevochten op het terrein van de arbeidersgezindheid. De Russische invloed is teruggedrongen. De politiek van het westerse monopoliekapitalisme is versterkt.

De massa is meer bereid gemaakt tot de strijd der imperialisten. De staatssocialisten van Russische en Westerse huize hebben beiden verloren. De arbeidersklasse is verscheurd. Het monopoliekapitalisme heeft, onder het mom van de vrijheid, gewonnen.

Wat ons ondertussen opviel is, dat ditmaal, anders dan voorheen, in het geheel niet bekend is gemaakt, hoeveel stemmen blanco en van onwaarde werden opgenomen. Mag dit als een aanwijzing worden gezien, dat dit aantal steeds stijgende is?

In ieder geval blijkt uit deze verkiezingen nog eens temeer, hoe nodig het is, te werken aan een totale vernieuwing van de arbeidersbeweging. Wij zijn er van overtuigd, dat de massa van de arbeiders dit zullen gaan inzien. Ja, we zijn er van overtuigd, dat dit opklaringsproces reeds gaande is. En verkiezingen als deze kunnen dat op de duur toch slechts bevorderen.

10e verantwoording (Mei 1948)

Ontvangen door de Amsterdamse agent:

a. vaste bijdragen:
J. de G. te A. *f* 2.—; J. de G. te A. *f* 2.50; W. v. d. W. te A. *f* 1.—; J. L. te A. *f* 0.50; S. H. te A. *f* 0.50; N. A. te A. *f* 2.50; A. R. te A. *f* 2.10; H. G. L. te A. *f* 10.—; J. S. O. te H. *f* 22.50; B. N. te A. *f* 2.50.
Totaal *f* 46.10.

b. losse bijdragen:
J. C. te B. *f* 10.—; T. te Z. *f* 1.—; Lezers Amsterdam-W. *f* 2.—; „Meevallertje" *f* 2.50.
Totaal *f* 15.50.

Door de Uitgeverij „De Vlam" ontvangen:
J. P. C. te B. *f* 10.—; D. K. te A. *f* 1.—; L. v. A. te A. *f* 1.—; E. B. te B. *f* 2.50; F. de R. te R. *f* 3.10, kleinere bijdragen tezamen *f* 0.95. Totaal *f* 18.55.

Ontvangen door de Haagse agent:
a. nagekomen April-bijdragen *f* 10.78.
b. losse bijdragen: *f* 9,12; P. M. te d. H. *f* 2.—; J. M. de R. te d. H. *f* 1.75;
c. Vaste bijdragen: J. A. *f* 0.52; J. Z. *f* 0.52; B. D. *f* 0.26; J. Tr. *f* 1.12; J. D. *f* 1.—.
Totaal *f* 27.07.

Ontvangen door Werkgroep Den Haag:
v. P. te d. H. *f* 2.—; Mw. v. B. te d. H. *f* 1.—; Overh. Pers. te d. H. *f* 10.60; No. 32 *f* 1.—; No. 67 *f* 1.—; No. 85 *f* 5.—; No. 120 *f* 3.—; No. 321 *f* 2.50; No. 345 *f* 10.—; No. 351 *f* 2.—; No. 353 *f* 5.—; No. 361 *f* 2.50; No. 387 2.50; No. 392 *f* 4.—; No. 512 *f* 5.—; No. 628 *f* 5.—; No. 756 *f* 12.—; No. 754 *f* 4.—; No. 761 *f* 2.—; No. 769 *f* 3.—; No. 800 *f* 2.50; No. 820 *f* 10.—; No. 823 *f* 1.—; No. 824 *f* 1.—; No. 825 *f* 1.—; No. 779 *f* 1.—.
Totaal *f* 99.60.
Totaal generaal *f* 206.82.

Nog eens een woord aan de abonnees

Ons verzoek, het abonnementsgeld voor het derde kwartaal over te maken, is door velen beantwoord. Dat gaat uitstekend, vrienden. Maar nog is er een groot aantal dat achter bleef. En dus nogmaals: WIE HET ABONNEMENTSGELD VOOR HET DERDE KWARTAAL NOG NIET OVERMAAKTE, DOE DAT ALSNOG. Wij hopen dat ook zij daarbij het fonds „SPARTACUS OP DE VESUVIUS" niet zullen vergeten. Stort dus iets extra's. Bij voorbaat dank.

24 JULI 1948 PRIJS 12 CENT 8e Jaargang No 30

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.: postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II. Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg. „De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

Ter wille van de Vrede

De Veiligheidsraad heeft op 15 Juli ten aanzien van de strijd in Palestina met de vereiste tweederde meerderheid van stemmen een Amerikaanse resolutie aangenomen. Daarin wordt vastgesteld, dat de toestand aldaar een bedreiging van de vrede vormt, dat beide partijen binnen drie dagen het vuren moeten staken, en, indien dit niet gebeurt de Verenigde Naties gemachtigd zijn tegen de onwillige party economische en militaire sancties toe te passen, en tenslotte dat de door te voeren wapenstilstand gehandhaafd moet blijven, totdat een vreedzame regeling getroffen is.

Dat lijkt niet mis. Dat lijkt zelfs, behoudens geblek en verschillen van [illegible]ing op enige onderdelen van dit v[illegible] op een grote mate van eensgezindheid tussen de grote mogendheden, ja tussen de rivalen Rusland en Amerika. Het zal in dit opzicht aan waarderende woorden en juichtonen in de grote pers niet ontbreken. Daarbij zal zeker de wens uitgesproken worden, dat die groten zelf, met betrekking tot andere problemen, zoals Berlijn en Duitsland als geheel, het mogelijke zullen doen, tot schikkingen te komen.

Maar, wat **lijkt, is** daarom nog niet altijd waar. Integendeel, er is een groot verschil of men zegt: **„het lijkt zo"**, of **„het is zo".** En ook aan de vrome wensen van redacteuren-buitenland hebben we maar heel weinig.

Er is verschil tussen wat lijkt en wat is. Het opmerkelijke was ook in 1945, dat het alles koek en ei leek, maar het niet was.

Het moet in de politiek van de arbeiderklasse de bedoeling zijn zich niet met illusies blij te maken, maar door een juist inzicht de loop van de komende gebeurtenissen te begrijpen.

Dus menen wij het besluit van de Veiligheidsraad, in zijn totstandkomin[illegible] zijn werkelijke betekenis, wat nad[illegible]e moeten beschouwen.

De Veiligheidsraad is niet het orgaan van vredelievende volken, waarvoor het zich pleegt uit te geven. Het is niet in de eerste plaats ter wille van de vrede dat dit besluit is gevallen. Het besluit getuigt op zichzelf nog in het geheel niet van de eenstemmigheid der wereldpolitici.

De Veiligheidsraad is een samenkomst van diplomaten van de kapitalistische staten, die ook in dat orgaan pogen de imperialistische belangen van hun staat te dienen. Economische, politieke en militaire leiders en diplomatieke vertegenwoordigers, pogen elk op eigen terrein de belangen van hun heersende klasse te dienen. Wat er ook aan de orde komt, zij oordelen steeds vanuit dit belang. Elke stap die wordt gedaan, is vanuit die positie beoordeeld. Dat is ook het geval met betrekking tot Palestina.

Wie anders oordeelt, werkt met illusies.

Hoe zou het anders te verklaren zijn, dat Amerika een aantal maanden geleden de Joden in Palestina in de steek scheen te laten en nu, na de „De facto" erkenning van Israel, het initiatief neemt tot dit krachtige besluit, dat zich kennelijk richt tegen de Arabische staten, die onwillig waren om het wapenstilstands-bestand te handhaven? Hoe is het anders te verklaren, dat Engeland met zijn „socialistische regering" zich militair met de Arabische vorsten verbond, wapenen en officieren leverde aan Transjordanië en de ontwikkeling van de komende joodse maatschappij belemmerde, terwijl het nu achter de Amerikaanse resolutie ging staan? De sleutel daarvoor, tevens de sleutel tot het begrijpen van hetgeen nu komen gaat, ligt in de beantwoording van deze vragen. En meer, daaruit zal tevens blijken, hoe het komt, dat de politiek van het westerse kapitalisme en van Rusland voerde tot het aannemen van dit besluit van de Veiligheidsraad.

Het tijdvak van de openlijke koloniale heerschappij is voorbij. Gedurende de laatste tientallen jaren zijn in het bijzonder in Klein- en Midden-Azië zogenaamd zelfstandige, voornamelijk Arabische staten ontstaan, waarin de oude feodale machthebbers, om hun staatsmacht te versterken, en mede onder invloed van het wereldkapitaal, moeten pogen tot industrialisatie van hun staat te komen en geschikte brokken van dit gebied bij hun staat in te lijven. Palestina is zulk een brok en zelfs in hun onderlinge tegenstellingen vinden deze vorsten elkaar van tijd tot tijd, als het er om gaat de opbouw van een joodse staat of, erger nog, gemeenschap te voorkomen. Buiten het gehele gebied, in het Noorden Rusland en in het Zuiden en Westen in het bijzonder Amerika, staan de twee wereldrivalen te dringen om zoveel mogelijk van dit gebied in hun invloedssfeer te betrekken.

De olie is ongetwijfeld een belang voor beide machtige groepen en oud reeds is de steeds op en neer golvende strijd tussen Rusland, Engeland, Frankrijk en Amerika om concessies. Maar ook andere belangen waren en worden steeds meer van betekenis. Als Rusland Klein- en Midden-Azië beheerst, heeft het de weg gevonden naar de Indische Oceaan en naar de Middellandse Zee. Engeland en Amerika hebben er alle belang bij, dat te voorkomen. De z.g.n. zelfstandige staten in dit gebied, staan aldus aan een voortdurende bedreiging bloot. Elke imperialistische macht probeert er zich zo stevig mogelijk te vestigen, maar min of meer weerhouden zij elkaar er van, het gebied rechtstreeks te beheersen.

Zo is dit gebied, ondanks zekere economische penetraties van beide kanten, toch nog te zien als een vacuum, een ledige ruimte tussen de op elkaar aandringende grote imperialistische landen.

De joodse nederzettingen in Palestina werden ongetwijfeld door Rusland als een goede voedingsbodem gezien voor het kweken van Rusland-sympathieën. Dat was temeer van betekenis, waar Turkije hecht in de Amerikaans-Engelse belangensfeer was betrokken en Irak Rusland steeds als een bedreiger van zijn staatsbelangen moest zien in verband met diens begeerte de oliegebieden in de Russische economische orde in te schakelen. Daardoor was Ruslands sympathie voor een joodse staat al vroeg uitgesproken.

Voor Amerika lag de zaak aanvankelijk anders. Zijn machtspositie daar, was nog maar van jonge datum en was economisch op Engeland veroverd. Zolang mogelijk liet het Engeland, dat de steun der Arabische vorsten zocht, de kastanjes uit het vuur halen. Bovendien, het Amerikaanse monopoliekapitaal bestrijdt overal de tendens naar staats-economie en uit de aard van de zaak zeker ook van de coöperatieve economische bedrijfsorganisaties, die joodse immigranten nastreefden. In dit verband was de afwachtingstactiek van Amerika niet slecht bekeken. De joden